

Arrest

nr. 147 082 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gegeven op 2 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 september 2013 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Op 28 februari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 126 519 van 1 juli 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 30 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gegeven op 2 februari 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.09.2013 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkende voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.’

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid:

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen(…)’

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- schrijven Rijksdienst voor Pensioenen dd. 18.09.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf september 2013 een maandelijks pensioen van €651,56 ontvangt.

- schrijven van de Christelijke Mutualiteit dd. 23.08.2012 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd erkend als zwaar zorgbehoevende met recht op mantel- en thuiszorg en bijbehorende forfaitaire, maandelijks tegemoetkoming van €130 voor de periode 01.09.2012 – 31.07.2015. deze tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg wordt beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de mantel- en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

- diverse documenten (hypothecaire akte, schrijven notaris C. dd. 18.09.2013, huurcontract) waaruit blijkt dat de referentiepersoon eigenaar is van een woning die zij verhuurt en waarvoor zij een maandelijks huursom van €550 ontvangt.

In het kader van deze aanvraag gezinshereniging wordt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon rekening gehouden met het pensioenbedrag en met de huurinkomsten van de referentiepersoon; dit komt neer op een gemiddeld maandelijks inkomen van €1201,56.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Rekening houdend met de vaste maandelijks lasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen.

Bijgevolg lopen beiden het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Tevens worden loonfiches voorgelegd op naam van een derde, zijnde de vader van betrokkene, waaruit blijkt dat deze in de periode 15.07.2013 – 04.08.2013 tewerkgesteld was via uitzendarbeid. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, en er slechts loonfiches van enkele weken werden voorgelegd, kan deze tewerkstelling niet beoordeeld worden als zijnde afdoende stabiel en regelmatig.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige

verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter, tweede lid, en artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat de te vervoegen referentiepersoon in België niet in het bezit zou zijn van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen'.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:

"(...)"

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.4. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met artikel 40ter, tweede lid en met artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

De vader van verzoekende partij en de te vervoegen persoon in België hebben wel degelijk hun inkomsten bewezen. Met name via de pensioensuitkering van de referentiepersoon, de huur van een eigen woning en de inkomsten door de vader van verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft dus wel degelijk bij haar aanvraag aangetoond dat haar 'familie' over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Ingevolge het vernietigingsarrest van uw Raad heeft de verwerende partij inderdaad rekening gehouden met de huurinkomsten van de referentiepersoon en met het pensioenbedrag, doch blijkt uit de thans bestreden beslissing dat verwerende partij verkeerdelijk geen rekening houdt met de inkomsten van de vader van verzoekende partij.

II.1.5. Uit de thans bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij volkomen voorbij gegaan is aan het feit dat na het vernietigingsarrest (= voor het nemen van de thans bestreden beslissing), met name op 29 september 2014 een bijkomend schrijven aan de aanvraag werd toegevoegd (Cf. Stuk 3). Verzoekende partij meent dan ook dat, aangezien zij één gezin vormen, deze actualisatie vanzelfsprekend ook betrekking heeft op haar. De familiédossiers zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de computer ook gelinkt aan elkaar.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met deze elementen geen rekening werd gehouden.

Het spreekt voor zich dat de bij het schrijven dd. 29 september 2014 gevoegde arbeidscontract en loonfiches uiteraard bijzonder belangrijk is en door de verwerende partij diende in ogenschouw te worden genomen.

De verwerende partij blijkt immers nog steeds van mening te zijn dat de vader van verzoekende partij tewerkgesteld is via uitzendarbeid, nochtans heeft de vader van verzoekende partij sedert 16 april 2014 een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij B(...) NV. De tewerkstelling van de vader van verzoekende partij is uiteraard bijzonder relevant, aangezien de inkomsten uit deze tewerkstelling afdoende stabiel en regelmatig zijn. Verwerende partij diende dan ook rekening te houden met deze inkomsten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel voorziet dat de beslissing dient tot stand te komen op basis van een correcte, volledige, en actuele feitenvinding.

In casu blijkt niet uit de bestreden beslissing dat met alle elementen, met name de elementen gevoegd bij schrijven dd. 29 september 2014, werd rekening gehouden.

Minstens dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en op onzorgvuldige wijze tot stand kwam.

II.1.6. Bovendien hoeven 'onvoldoende bestaansmiddelen' echter niet noodzakelijk te leiden tot een weigering van verblijf.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Verwerende partij heeft bij het uitvoeren van haar behoeftenanalyse geen rekening gehouden met alle elementen. Zo werd geen rekening gehouden met de tewerkstelling van onbepaalde duur van de vader van verzoekende partij bij het uitvoeren van de behoeftenanalyse.

In die zin schendt de thans bestreden beslissing ook artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

II.1.7. Bovenstaande impliceert wel degelijk dat verzoekende partij, haar vader en te vervoegen partner van haar vader voldoende inkomsten hebben om te voorzien in hun eigen onderhoud.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter, tweede lid, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht,*
- artikel 40 ter, lid 2 en artikel 42 van de Vreemdelingenwet,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- het redelijkheidsbeginsel.*

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk geen rekening wordt gehouden met de inkomsten van de vader. Er wordt voorbij gegaan aan de actualisatie bij schrijven van 29.09.2014, waaruit blijkt dat de vader nog steeds tewerkgesteld is via interimarbeid. Daarenboven is er bij de behoeftenanalyse geen rekening gehouden met de inkomsten van de vader.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen in rechte en in feite falen, en dan ook niet kunnen worden aangenomen.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld dat verzoekende partij loonfiches op naam van de vader, die niet de referentiepersoon is, heeft voorgelegd voor de periode 15.07.2013 — 04.08.2013, doch deze geen bewijs uitmaken van een stabiel en regelmatig inkomen.

De bestreden beslissing wordt dienomtrent terecht als volgt gemotiveerd:

"Tevens worden loonfiches voorgelegd op naam van een derde, zijnde de vader van betrokkene, waaruit blijkt dat deze in de periode 15.07.2013 — 04.08.2013 tewerkgesteld was via uitzendarbeid. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, en er slechts loonfiches van enkele weken werden voorgelegd, kan deze tewerkstelling niet beoordeeld worden als zijnde afdoende stabiel en regelmatig."

Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift voor dat zij 'bij haar aanvraag heeft aangetoond dat haar 'familie' over voldoende bestaansmiddelen beschikt'. Haar betoog dat geen rekening is gehouden met de inkomsten van de vader, faalt volkomen. Verzoekende partij gaat voorbij aan voormelde motieven waaruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze loonfiches op naam van de vader in zijn beoordeling betrokken heeft doch heeft vastgesteld dat deze inkomsten geen bewijs van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen uitmaken.

Verzoekende partij weerlegt de concrete motieven van de bestreden beslissing niet; zij gaat er niet eens op in.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat blijkens artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient te worden aangetoond dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie de aanvraag wordt ingediend, moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Artikel 40ter van de wet voorziet daarentegen niet dat ook rekening moet worden gehouden met de inkomsten van gezinsleden van de referentiepersoon bij de beoordeling van de vraag of in hoofde van de Belgische referentiepersoon voldaan is aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid.

Om die reden heeft verzoekende partij ook geen belang bij haar concrete kritiek.

Terwijl verzoekende partij alleszins niet betwist dat de voorgelegde inkomsten uit interimarbeid verkregen worden, en zulke tewerkstelling via interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, én er slechts loonfiches van enkele weken werden voorgelegd.

Meer zelfs, zij gaat niet eens in op deze motieven, en toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de voorgelegde loonfiches uit de periode van half juli 2013 tot begin augustus 2013 (meer bepaald 15.07.2013 - 04.08.2013), betrekking

hebben op interimarbeid die per definitie tijdelijk van aard is en de loonfiches bovendien slechts op enkele weken betrekking hebben, zodat deze tewerkstelling niet als afdoende stabiel en regelmatig kan worden beoordeeld.

Zie ook:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de feitelijke gegevens die voorliggen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op dat ogenblik lagen enkel bewijzen van inkomsten uit interim-arbeid voor. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.” (R.v.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

In een tweede onderdeel van het eerste middel houdt verzoekende partij voor dat geen rekening is gehouden met actualisatie bij schrijven van 29.09.2014, waaruit blijkt dat de vader nog steeds tewerkgesteld is via interimarbeid.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij bezwaarlijk kan verwijzen naar de bijlagen bij een ‘actualisatie’, die zij pas per schrijven van 26.02.2015 heeft toegevoegd aan het dossier, zijnde aldus na de betekening op 02.02.2015 van de in casu bestreden beslissing van 30.01.2015.

In haar verzoekschrift poogt verzoekende partij voor te houden dat de actualisatie met bijlagen vanzelfsprekend ook op haar betrekking heeft, aangezien zij één gezin vormt met haar minderjarige broer voor wie het schrijven van 29.09.2014 werd ingediend.

Verzoekende partij erkent hierbij alvast dat haar eigen naam nergens vermeld werd op het schrijven van 29.09.2014 dat uitsluitend op naam van A.S. werd opgesteld (zie o.m. ‘Betreft: actualisatie aanvraag gezinshereniging van A.S. en ‘handelend als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind: De Heer A.S. (...)’ en de vermelding van het OVnummer van deze broer (...), zonder dat ook maar verwezen wordt naar verzoekende partij. Er kan dan ook niet worden ingezien om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekende partij rekening had moeten houden met een actualisatie die uitsluitend in het dossier gekend onder nummer 6.450.635 werd gedaan. Verzoekende partij kan niet dienstig anders pogen voor te houden.

De wettigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen; er kan geen rekening worden gehouden met stukken die pas achteraf door verzoekende partij werden voorgelegd.

Nu verzoekende partij in haar dossier geen actualisatie heeft gedaan, en dan ook vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, geen bijkomende stukken heeft voorgelegd inzake een tewerkstelling van de vader, kon de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee geen rekening houden.

Geenszins kan een schending van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris worden weerhouden; het is integendeel verzoekende partij die nalatig is geweest en hiervan de gevolgen dient te dragen.

Het staat verzoekende partij overigens vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen, in zoverre zij meent dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden voorzien in artikel 40bis en 40ter van de wet, om een verblijfsrecht als familielid te verkrijgen.

Terwijl andermaal dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij ook geen belang heeft bij haar concrete kritiek, die betrekking heeft op inkomsten die de vader zou hebben terwijl deze vader niet de referentiepersoon is in functie van wie de aanvraag werd ingediend. Het weze herhaald dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat bij de beoordeling van de voorwaarde inzake het beschikken

over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen door de referentiepersoon, tevens rekening dient te worden gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zie ter zake:

“Dat enkel de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan zelf in dit verband relevant zijn volgt duidelijk uit de bepaling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarnaar de bijlage 20 verwijst en die uitdrukkelijk bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de bijlage 20 nog verder motiveert op dit vlak.” (R.v.V, nr. 119.532 dd. 26.02.2014).

En :

“De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd.” (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

Verzoekende partij haar kritiek kan niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat er bij de behoeftenanalyse geen rekening gehouden werd met de inkomsten van de vader.

Verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het uitvoeren van een behoeftenanalyse vanzelfsprekend slechts rekening kan houden met de daadwerkelijk voorgelegde stukken, en niet met elementen die pas nadat de bestreden beslissing genomen en betekend werd, ten berde worden gebracht.

Verzoekende partij betwist dit ook niet in het verzoekschrift, doch beperkt zich ertoe te verwijzen naar de tewerkstelling van onbepaalde duur, waarop zij pas op 26.02.2015 voor het eerst heeft beroepen.

Artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet stipuleert dat *“indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris terecht zulke behoeftenanalyse uitgevoerd, en hierbij vastgesteld dat *“Rekening houdend niet de vaste maandelijkse lasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen beiden het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*.

Verzoekende partij weerlegt deze motieven op geen enkele manier.

Er kan dan ook geen schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel worden aangenomen.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40ter, tweede lid, en 42 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.1.1. Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt

(...)”

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon rekening (wordt) gehouden met het pensioenbedrag en met de huurinkomsten van de referentiepersoon; dit komt neer op een gemiddeld maandelijks inkomen van €1201,56”*.

Omtrent de inkomsten van de vader van de verzoekster wordt in de bestreden beslissing gesteld dat uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat deze in de periode van 15 juli 2013 tot 4 augustus 2013 tewerkgesteld was via uitzendarbeid en dat deze tewerkstelling niet kan worden beoordeeld als zijnde afdoende stabiel en regelmatig *“(a)angezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, en er slechts loonfiches van enkele weken werden voorgelegd”*.

De verzoekster voert aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van haar vader. Zij houdt voor dat op 29 september 2014 een bijkomend schrijven aan de aanvraag zou zijn toegevoegd waaruit blijkt dat haar vader sedert 16 april 2014 tewerkgesteld is via een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Bij haar verzoekschrift voegt zij de arbeidsovereenkomst van haar vader van 8 april 2014, alsook loonfiches van april 2014 tot september 2014.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster noch de arbeidsovereenkomst van haar vader van 8 april 2014, noch de loonfiches van april 2014 tot september 2014 heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, blijkt uit het schrijven van 29 september 2014, dat door de verzoekster als stuk 3 bij haar verzoekschrift wordt gevoegd, dat dit werd neergelegd in functie van een aanvraag ingediend door haar broer. De naam van de verzoekster komt evenwel niet voor in dit schrijven. Door te beweren dat deze actualisatie vanzelfsprekend ook betrekking heeft op haar eigen aanvraag *“aangezien zij één gezin vormen”* en *“(d)e filedossiers (...) bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de computer ook gelinkt (zijn) aan elkaar”*, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde bij zijn onderzoek naar haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie rekening had moeten houden met de actualisatie die bij de aanvraag van haar broer werd neergelegd. Het komt de verzoekster zelf toe om haar aanvraag te voorzien van de nodige (geactualiseerde) stavingstukken.

De schending van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.1.2. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle

bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De verzoekster voert de schending aan van deze bepaling omdat de gemachtigde bij het uitvoeren van zijn behoefteanalyse geen rekening heeft gehouden met de tewerkstelling van onbepaalde duur van haar vader. Uit wat *supra* werd gesteld, blijkt evenwel dat de verzoekster heeft nagelaten de nodige stukken waaruit deze tewerkstelling blijkt ter actualisatie bij haar aanvraag te voegen. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het uitvoeren van de behoefteanalyse.

De schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.1.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40ter, tweede lid, en 42 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Ten overvloede wordt er op gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

3.1.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.2.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij, geweigerd omdat de te vervoegen persoon in België niet in het bezit zou zijn van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen'.

II.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.3. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

II.2.4. In casu wordt de Belgische nationaliteit van de te vervoegen persoon van de partner van de vader van verzoekende partij in België niet betwist. De relatie wordt evenmin betwist.

II.2.5. In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar vader ook elders hun familieleven kunnen ‘uitoefenen’.

Bovendien weet verwerende partij dat de te vervoegen persoon in België hulpbehoevend is en dat zij bijgevolg nood heeft aan mantelzorg van haar partner en van verzoekende partij.

Noch minder werd onderzocht of de belangen van de Belgische Staat opwegen tegen de belangen van de verzoekende partij zelf.

De belangen van de staat in deze is voorkomen dat verzoekende partij ten laste valt van de Belgische Staat.

De Belgische staat heeft inderdaad legitiem belang om verzoekende partij bij binnenkomst aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen te onderwerpen.

Zoals echter hierboven (cf. II.1.) uiteengezet, volstaan de bestaansmiddelen ruimschoots.

Verzoekende partij meent dan ook dat in casu het vermeend belang van de Belgische Staat onmogelijk kan opwegen tegen het recht van verzoekende partij op een familieleven.

II.2.6. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht,*
- artikel 8 EVRM;*

Zij beroept zich op een familieleven met de vader.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen (zoals in casu) kan slechts worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cc.ee.be).

Het loutere feit dat verzoekende partij op hetzelfde adres als ouder woont, volstaat op zich niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

“Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu verzoekende partij en haar vader.” (R.v.V. nr. 83.753 van 28 november 2011)

“Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zo volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet om een gezinssituatie te scheppen.” (R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)

Verzoekende partij houdt in het verzoekschrift uiterst vaag voor dat “verwerende partij weet dat de te vervoegen persoon in België hulpbehoevend is en dat zij bijgevolg nood heeft aan mantelzorg van haar partner en van verzoekende partij”, doch zij maakt dit geenszins aannemelijk. In casu toont verzoekende partij geenszins aan uit welke stukken de gemachtigde van de staatssecretaris dit zou moeten afleiden, noch voegt zij dienomtrent enige stukken bij haar verzoekschrift.

Geenszins blijkt dat de referentiepersoon mantelzorg nodig heeft en dat deze enkel door verzoekende partij kan worden verleend.

Zodoende blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Terwijl al geenszins blijkt dat in hoofde van de Belgische Staat een positieve verplichting zou moeten worden weerhouden om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij rept hierover met geen woord.

Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. Zij maakt geenszins aannemelijk dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

“In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen).” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

In casu heeft verzoekende partij nooit enig verblijfsrecht gehad in België; zij verbleef de ganse tijd illegaal.

Verweerder herinnert er nog aan dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar vader wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Tot slot weze het nog opgemerkt dat artikel 8 EVRM geen motiveringsplicht bevat:

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Verzoekende partij gaat overigens in de uiteenzetting van het tweede middel ook niet nader in op de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, waaromtrent zij slechts enkele theoretische beschouwingen uit. Om die reden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds is uiteengezet, is de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daargelaten de vraag of de verzoekster, die meerderjarig is, een beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met de referentiepersoon die mantelzorg nodig heeft, wordt er op gewezen dat zij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk vraagt, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien, dient vooreerst te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu voert de verzoekster aan dat niet geverifieerd werd of zij en haar vader ook elders hun familieleven kunnen uitoefenen en dat nog minder werd onderzocht of de belangen van de Belgische Staat opwegen tegen haar eigen belangen. De verzoekster wijst er op dat de te vervoegen persoon in België hulpbehoevend is en bijgevolg nood heeft aan mantelzorg van haar en van haar partner. Zij voert evenwel geen enkel element aan waaruit zou blijken dat zij samen met haar vader en diens Belgische partner niet elders een effectief gezinsleven zou kunnen verderzetten. Zo voert zij geen concrete hinderpalen aan die er aan in de weg zouden staan dat de mantelzorg door haar en haar vader elders wordt toegediend. Bovendien kan met de verwerende partij worden aangenomen dat "(d)e bestreden beslissing (...) geen absoluut verbod in(houdt) om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven". De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te

verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

De verzoekster toont bijgevolg niet aan dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Ook de schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN